

uvádí film

Naboso

(Barfuss)

Česká premiéra	6. dubna 2006
Žánr	komedie, romance, drama
Rok výroby	2005
Země původu	Německo
Oficiální stránky	http://www.barfuss-derfilm.com/
Délka	118 minut
Přístupnost	12+
Jazyková verze	německy s českými titulky

Tvůrci

Režie	TIL SCHWEIGER
Scénář	TIL SCHWEIGER JAN PREUSS STEVEN ZOTNOVSKY DINA MARIE CHAPMAN NIKA VON ALTENSTADT
Producent	TIL SCHWEIGER
Koproducenti	TOM ZICKLER WOLFGANG BRAUN MAIKE HAAS
Výkonný Producent	MICKEY LIDDEL
Koprodukce	CHRISTIANE KIRCH MIKE DEGHAN ALEX BERNER
Vedoucí výroby	TOM ZICKLER
Vedoucí produkce	MARK POPP
Asistent režie	TORSTEN KÜNSTLER
Kamera	CHRISTOF WAHL
Hudba	DIRK REICHARDT STEFAN HANSEN MAX BERGHAUS ELENA WAGNER
Střih	CONSTANTIN VON SELD TIL SCHWEIGER
Zvuk	MICHAEL KRANZ STEFAN BUSCH
Výprava	JÉRÔME LATOUR
Kostýmy	MARTINA JEDDICE
Masky	HENNY ZIMMER
Osvětlení	ERIK STEINGRÖVER

Obsazení

Nick Keller	TIL SCHWEIGER
Leila	JOHANNA WOKALEK
Viktor Keller	STEFFEN WINK
Heinrich Keller	MICHAEL MENDEL
Pani Kellerová	NADJA TILLER
Dr. Blöchingrová	IMOGEN KOGGE
Sestra Dorothee	PAULA PAUL
Janine	ALEXANDRA NELDEL
Sarah	JANINE KUNZE
Hermann	MARK KELLER
Stefan Huhn	MARKUS MARIA PROFITLICH
Dieter Huhn	AXEL STEIN
Nele	FANNY STAFFA
Herr Richard	CHRISTOF MÜLLER
Správce kliniky	JÜRGEN VOGEL

synopse

Jak daleko zajdete, když jste zamilovaní?

Nick Keller (TIL SCHWEIGER) si zrovna klade důležitější otázky. Ztrácí jedno zaměstnání za druhým a jeho rodina, především jeho nevlastní otec Heinrich (MICHAEL MENDEL) a jeho bratr Viktor (STEFFEN WINK) ho mají za úplného budižkničemu. Jen jeho matka (NADJA TILLER) v něj ještě neztratila důvěru.

Při svém nejnovějším výpomocném zaměstnání na psychiatrické klinice zabrání Nick v posledním okamžiku sebevraždě mladé Leily (JOHANNA WOKALEK). To má netušené následky: Leila potají sleduje svého zachránce a večer stojí najednou před jeho dveřmi. V noční košili a bosá.

Nickovi pokusy se jí zbavit nejsou nic platné – Leila se rozhodla zůstat s ním navždy. Nick, který ve svém životě ještě nikdy neměl zodpovědnost za druhé a Leila, která vidí svět užaslýma dětskýma očima, se společně vydávají na cestu. Nerovný pár se navzájem čím dál tím více sblížuje ...a přitom zažívá dobrodružství, které navždy změní jejich životy.

Velké, upřímné emoce, dobrosrdečný humor a mnohá divoká dobrodružství jsou látkou romantické komedie *Naboso*, se kterou se talentovaný Til Schweiger vrací šest let po filmu *Der Eisbär* (1998) za kameru. Podle vlastního scénáře (společně s Jannem Preussem) se sám inscenuje do role sympatického povaleče, jehož život se obrátí vzhůru nohama. To proto, že na psychiatrické klinice zachrání život jedné mladé ženě, která se rozhodne ho už neopustit. Hraje ji okouzující Johanna Wokalek, která byla v roce 2004 nominována za svou hlavní roli ve filmu *Hierankl* na Německou filmovou cenu.

příběh

Pomalými kroky cupitá Leila (JOHANNA WOKALEK) po chodbách psychiatrické kliniky. Ve své noční košili. A jako vždy bosá. Její nohy by se cítily být uvězněny, kdyby musela nosit boty. Leila nesnáší být uvězněná. Konec konců, musí to vědět: je uvězněná celý svůj život. Už 19 let. Nejdříve kvůli své přehnaně starostlivé matce, která jí nikdy nedovolila opustit byt a zažít, co znamená svoboda. Od její smrti žije Leila na psychiatrické klinice. Znovu zavřená. Znovu v izolaci: nemá přátele, nemluví s druhými, je osamělá a opuštěná.

Jako vždy viditelně zmuchlaný Nick se objevuje na pracovním úřadě. Není si toho ještě sice vědom, ale již měsíce si vytváří stále lepší a lepší pověst. Jde to s ním přímou cestou z kopce. Zřídka si pamatuje na jména žen, vedle kterých se ráno probouzí a svých stále ubožejších prací se zbavuje dříve, než do nich nastupuje. Vůbec - je už pouze odrazem statného a nadějného týpka z dobré rodiny, kterým ještě před ne tak dlouhou dobou byl. Ale od té doby, co ztroskotal jeho vztah k jeho velké lásce Janine (ALEXANDRA NELDEL), ztratil Nick půdu pod nohama a následkem toho sebe sama. Žádný zázrak, že jeho přísný nevlastní otec Heinrich (MICHAEL MENDEL) a kariérou posedlý bratr Viktor (STEFFEN WINK) považují černou ovci rodiny za naprostého budižkničemu na plné čáře, který to v životě k ničemu nedotáhne – zcela k nelibosti Nickovy matky (NADJA TILLER), která jako poslední drží se svým synem a neztratila v něj víru.

Přesně to by Nick rád znovu získal. Víru v sebe samého, a také víru v druhé, ve svět, v lásku. Proto se na pracovním úřadě chová poddajněji, než jak by mu to vlastně povolila jeho rebelská povaha. Ale Nick potřebuje práci. Bezpodmínečně. Dokonce bez reptání akceptuje práci v psychiatrické klinice, hned jak mu je nabídnuta. Ovšem pět minut po nástupu na své nové pracovní místo rezignovaně zjišťuje, že si mohl ušetřit svůj nejlepší oblek: jako výpomocný uklízeč se má totiž starat o to, aby byla podlaha a především toalety dokonale čisté. Celkem odporný úkol, jak již dokazuje krátký úvod správce (JÜRGEN VOGEL).

Přiměřeně skleslý a znužený, se Nick pokouší prokousat dnem. Když mu zavolá jeho matka, které samozřejmě předstírá, že všechno jde skvěle a že to s jeho kariérou jde jen a jen vzhůru, je telefonátem tak rozptýlen, že si vůbec nevšimne, jak jeden z pacientů vypije na ex láhev čistícího prostředku. A to, i když byl Nick výslovně varován před možností takovýchto nehod. Takže může ohlásit další smutný rekord: rychleji ještě nebyl vyhozen. Nick se pokouší přijít na toaletě na jasnější myšlenky – a tu je svědkem Leilina pokusu se oběsit. V poslední sekundě ji zachraňuje a navrácí zpět do života. Je to poprvé, co se Leily někdo dotýká. Pro ni to je znamení: nemůže to být náhoda, že Nick zrovna v této chvíli vstupuje do jejího života. O tom je přesvědčená. Když jde Nick domů, odhodlaně jej následuje – nezpozorována projde kolem hlídače do světa, který nezná. Bosá.

Leila je to poslední, co Nick ve své situaci potřeboval. Právě se musel od své matky dozvědět, že se jeho bratr Viktor bude vdávat. A zrovna za Nickovu velkou lásku Janine. Nick je samozřejmě na svatbě v rodinném sídle očekáván. A samozřejmě nemůže pozvání odmítnout, neboť potom by se provalily všechny jeho malé lži o budování své údajně úspěšné existence. A ještě k tomu má teď Nick u sebe Leilu, která se od něj nechce hnout – naprosto zastrašená dívka, která téměř nemluví a která si zrovna jeho – JEHO – vybrala jako svého vůdce.

Ale ani několika triky se Leila nenechá přivést zpět na kliniku nebo setřást. Dotknout se jí už nejde vůbec: dokonce i při nejbázlivějších náhodných dotecích začne křičet, takže Nick nakonec vzdává všechny pokusy. K tomu všemu vypustí duši i Nickův pěkný, ale sešlý veterán, takže musí s Leilou jet autobusem. Trpělivě jí vysvětluje, co je to vůbec autobus, proč se musí kupovat jízdenka. Nechce si to moc přiznat, ale Nickovi se situace nějak zalíbí – nevinnému, dětskému a naprosto upřímnému chování Leily nechce jen tak uniknout. Ve slabé chvílce projevuje ochotu, vzít Leilu s sebou na cestu ke své rodině.

Poté, co Nickovi bankomat spolkl i kartu, se nerovný pár vydává na cestu bez jediného centu. Šikovně se Nick s Leilou schovává v lůžkovém voze a doufá, že se dostanou do cíle své cesty bez toho, že budou objeveni. První klidná chvíle, kterou spolu oba stráví, je náhle přerušena průvodcím, který oba při nejbližší příležitosti vysadí na čerstvý vzduch. Ale tato chvílka Leile stačila, aby Nicka získala pro sebe. Leila je prvním člověkem, který mu zcela a úplně důvěřuje, který mu neklade žádné požadavky – kromě toho, být v jeho blízkosti. To mu imponuje. Nick se vydává hledat nějaké auto, které by mohl ukrást, zatímco Leila je odehnána bezdomovcem z lavičky v parku, kde měla čekat na Nicka. Nic netušíc se ocitá na ulici mezi prostitutkami a okamžitě se na ni nabalí nějaký zákazník. Nick ještě právě včas zasahuje – a při své záchranné akci náhodou narazí na auto, které sebere zastrašenému zákazníkovi.

Tím se dobrodružství Nicka a Leily teprve pořádně rozjíždí. Zruinují auto při pokusu prodat jej autobazaru a díky Leilině neoblomné upřímnosti se vrazu zbavují u poněkud pochybného obchodníka s auty za značně méně peněz než očekáváno. Pokračují v cestě pěšky, křížují pšeničná pole a končí v maloměstském penzionu, před nímž se koná pout'. S každou novou epizodou se vzájemně přibližují, získávají vůči sobě větší důvěru. V tento večer se Leila poprvé přitulí k lehce rozpačitému Nickovi. Na pár hodin jsou oba šťastni.

Další den je dnem D. V každém případě chce Nick své rodině dokázat, že není budižkničemu a kecal. Tiše doufá, že přeci jenom bude moci vstoupit do byznysu svého nevlastního otce. Leila mu má při tom pomoci. Proto ji vydává za svou přítelkyni a přesně jí namluví, co má říci. Ale když přijedou, zůstane nálada pouze chvíli dobrá. Nick se chytne se svým bratrem, udělá si ostudu při velké večeři před všemi hosty a pouze v poslední sekundu se zachraňuje před dorážením rázně Sarah (JANINE KUNZE), která není pouze obchodní partnerkou jeho nevlastního otce, nýbrž už dlouho po něm pokukuje. A nevlastní otec ho přede všemi nahlas zesměšní. Když už se vše zdá být ztraceno, doráží ještě i Viktor na Leilu, která se nato zhroutí. Rezignovaně opouští Nick s Leilou oslavu. Tady už nic neztratil.

Netuší, že mu osud zakrátko vyvede ještě mnohem ostřejší kousky. A že bude bojovat, poprvé ve svém životě. O to, co je pro něj na tomto světě nejdůležitější. Ať to stojí, co to stojí. I kdyby to znamenalo, že bude chodit bosý.

produkční poznámky

Kdo pátrá po počátcích filmu *Naboso*, musí se ohlédnout zpět do roku 1998. Už je to tak dlouho, co Til Schweiger narazil v USA při hledání nových filmových látek na scénář „Barefoot“, bláznivého „roadmovie“ příběhu: mladý holomek se zaplete s podsvětím a doufá, že bude moci vyrovnat své dluhy tím, že se objeví se svou novou životní družkou u svých bohatých rodičů – jenomže dívku unesl z kliniky pro psychicky nemocné.

Takovou lehce drzou látku tenkrát Schweiger hledal. Ale vězelo v tom mnohem více – něco téměř pohádkového; upřímnost, něha a hloubka ve vylíčení vztahu mezi hlavním hrdinou a unesenou dívkou, která chodí po světě bosá, což je obrazem její nezlomené touhy po svobodě.

Realizace filmu v anglickém jazyce a v americké produkci se neuskutečnila. A tak zůstal „Barefoot“ nezfilmovaný a ve vlastnictví Tila Schweigera. Ačkoliv herec a filmař byl velmi zaneprázdněn hlavními rolmi v Německu a snahou udělat si jméno také v USA, vyvíjel se z nerealizovaného projektu stále více a více vysněný projekt.

Mezitím to už déle nebyl gangsterský děj, co oslovovalo Schweigera. Vztah mezi nezodpovědným a přesto vesměs sympatickým hejskem Nickem a zastrášenou, osamělou Leilou s čistým srdcem se více a více posouval do popředí. Til Schweiger začal pracovat na vlastní verzi scénáře, která odpovídala jeho novému zájmu na „Barefoot“. A Schweiger učinil ještě jedno další rozhodnutí. Film měl vzniknout v Německu a v němčině. Z *Barefoot* se stalo *Barfuss* (*Naboso*).

Tom Zickler, producent a vedoucí výroby se po filmech *Klepání na nebeskou bránu* (r. Thomas Jahn, 1997) a *Der Eisbär* (r. Til Schweiger, 1998) už potřetí zúčastňuje natáčení jako pravá ruka Tila Schweigera. Zickler vzpomíná: „Četl jsem scénář poprvé ve velmi raném stadiu. Líbil se mi, ale byl příliš blízko látkám, na kterých Til zrovna v té době pracoval. Když se vrátil znovu do Německa a bylo jasné, že chce *Naboso* realizovat jako německý film, okamžitě jsem do toho šel. S přesunem látky do Německa vyšly najevo nové nepředvídatelné problémy. Hlavně s právy na scénář, které jsme mohli jen těžko ovlivnit. Najednou to vypadalo, že film nemůže být nikdy realizován. Novopečený autor scénáře se ale nevzdával. Problémy jsme nakonec vyřešili a vznikla zcela nová verze scénáře.

Schweiger nechtěl *Naboso* točit jako látku z podsvětí: „Ve 41 letech člověk nemůže ještě stále spolupůsobit v nějakých gangsterských komediích. Možná později znovu, možná jako antagonist. Ale teď je čas na něco jiného. Měl jsem prostě pocit, že doba pro tento druh filmů je pro mě už pryč.“ V Irsku se mělo nakonec rozhodnout o osudu filmu *Naboso*. „To nejlepší na mém spolupůsobení na filmu *Král Artuš* (r. Antoine Fuqua, 2004) bylo, že jsem byl celé týdny vězel na venkově v Irsku“, vzpomíná Til Schweiger. „Protože jsem musel být na place jen málokdy, ale zároveň jsem nemohl odjet, využíval jsem volného času k práci na scénáři *Naboso* s Jannem Preussem. Zatímco ostatní herci bydleli v Dublinu, a každý den museli komplikovaně a náročně dojíždět na plac, já jsem si pronajal dům přímo na místě a měl tak časovou volnost. V těch třech týdnech, během kterých jsem byl stále připraven, jsem s Jannem napsal rozhodující verzi scénáře. Když byl na zpáteční cestě do Berlína, večer jsem si k tomu sedl a pročetl jsem si ještě jednou hotové dílo. Někdy je to přeci tak, že má člověk neuvěřitelně dobrý pocit. A to u mě okamžitě nastalo a bylo to naprosto silné a intenzivní. Okamžitě jsem Jannovi zavolaal a řekl jsem mu: Člověče, teď jsme tu věc konečně rozlouskli. Oddechl jsem si.“

Dlouhá doba vývoje a přípravy se nyní ukázala být jako prospěšná, poté co se distribuce ujala společnost Buena Vista International a do projektu vstoupili také koproducenti. Protože s sebou film nosil již celá ta léta, znal Til Schweiger nejenom každou scénu, každý řádek, každou postavu nazpaměť. Vypracoval také kompletní návrh na realizaci. Věděl až do nejmenšího detailu, jak měl být film sestříhán, nasvícen, jak měl vypadat a jak měla znít hudba. Tom Zickler vzpomíná: "Til vypracoval zcela přesný návrh barev a světla, dlouho než začal s natáčením. Věděl zcela přesně, co chtěl. A samozřejmě trval na tom, aby to bylo realizováno."

S kameramanem Christofem Saulem a produkčním Jérômem Latourem byl vytvořen speciální, cíleně odbarvený vzhled. Natáčení bylo plánované výlučně s umělým světlem, přičemž kamera měla pracovat pouze s velmi dlouhými a velmi krátkými ohniskovými vzdálenostmi.

Jako obzvláště náročné se ukázalo být natáčení na Oberkasslerově mostě v Düsseldorfu. Tam musely být vyměněny všechny lampy, protože neodpovídaly vizuálnímu konceptu filmu. Ale existovaly ještě další požadavky, jak potvrzuje Tom Zickler: "Til nechtěl například zelenou barvu, což není tak úplně lehké, když se točí film v létě. Vynaložili jsme obrovské úsilí, abychom Tilovy představy realizovaly co nejpřesněji jak jen bylo možné. Bylo opravdu výhodné, mít již pět týdnů před začátkem natáčení na místě osvětlovače, se kterým se mohl probrat a naplánovat celý film. Když se ví, kde mají být věci umístěné, musí se to sice ještě pořád uspořádat a zařídit, ale člověk pracuje precizněji a získává tím samozřejmě také mnoho času. Když byl začátek natáčení stanoven na devátou hodinu, tak se mohlo vycházet z toho, že jsme začali s natáčením minutu po deváté. Všechno bylo tam, kam to patřilo. Jisté bylo, že se to nasazení vyplatilo. Ten film je prostě ohromující."

Co se týče akustiky měl Schweiger se svým perfekcionismem také jasnou představu. „Film jsem měl už prostě hotový v hlavě“, vzpomíná režisér. „Při psaní jsem měl v hlavě vedle světla a záběrů dokonce i hudbu. Styl mi byl už rok a půl naprosto jasný. Dlouho před začátkem natáčení jsem se sešel s Dirkem Reichardtem, naším skladatelem. Když se rozjely kamery, měl jsem již první uspořádání hudby, částečně kompletní témata. Normálně se při střihu využívá cizí filmové hudby. Mohl jsem *Naboso* stříhat již na place ke správné hudbě se správnou atmosférou.“ A dále vypráví: „Také cizí tituly, které ve filmu zaznívají, jsem měl v tu chvíli již vyžádané. Existuje titul zpěvačky Dido na jejím posledním albu, který jsem slyšel, když vyšla deska – bylo mi okamžitě jasné, že to musela být hudba, která je slyšet ve filmu, když Leila běží městem v patách Nickovi.“

Největším problémem v přípravném stadiu nebyly ani tak technické záležitosti, nýbrž obsazení druhé nejdůležitější postavy filmu: Leily. Ještě krátce před začátkem natáčení nebylo jasné, kdo ji měl hrát. „Viděli jsme mnoho hereček, nemohli jsme se však dobře rozhodnout“, vypráví Tom Zickler. „Johanna Wokalek byla pro roli skutečně nejposlednější kandidátkou, na kterou jsme se podívali. Dlouho jsme o tom přemýšleli, protože jsme znali pouze pár scén z filmu *Hierankl* a několik fotografií. Ale udělalo to dojem.“

Pokračuje: "Potom byla tady, prakticky v poslední chvíli. Til honil Johannu z jedné scény do další, místo toho, aby si dělal poznámky, nebo aby ji nechal udělat jedno nebo druhé ještě jednou. Večer Til prohlásil, že to je ona. Pak jsme si prošli denní práce a Til měl samozřejmě pravdu."

Obzvláště důležité bylo pro Tila Schweigera, aby byla dobrá atmosféra na place. Všichni zúčastnění byli vyzváni, aby se kreativně a vlastními nápady podíleli na výrobě filmu *Naboso*. „Nesmí se zapomenout: měl jsem šílený štáb, který přerostl sám sebe“, nechává Til Schweiger v duchu defilovat zkušenost z natáčení. „Jasně, to říkají režiséři vždy. Ale štáb byl tak kreativní, tak harmonický – a pořád jsem všechny vyzýval, aby se netajili se svými návrhy. Právě protože jsem měl *NABOSO* úplně přesně v hlavě, mohl jsem se vždy bleskurychle rozhodnout, jestli by příslušný nápad film vylepšil. Přitom mohlo vyjít najevo opravdu pouze něco dobrého.“

Tom Zickler popisuje rodinnou atmosféru na place: "Podstatné bylo, že Tilovy děti a můj syn byly se účastnily natáčení a měly pro sebe vlastní maringotku. Ta byla plná hraček. Přes den si děti hrály, a večer jsme si vždycky udělali táborák."

Ohlížejíc se zpět, Til Schweiger přiznává, že pustit se do natáčení *Naboso* bylo značným riskem. „Měl jsem určité obavy“, dumá. „Když má člověk příliš času k přemýšlení, dostaví se také pochyby. Něco takového může jít lehce do háje. Ale potom jsem náhodou viděl film *Der Eisbär* – poprvé po pěti letech! Nad mnohým jsem se pozastavil a myslel jsem si, to se mělo udělat lépe. Ale potom jsou zde také pasáže, které mě chytly a které bych i dnes udělal úplně stejně, protože mi prostě připadají dobré. To mi vrátilo sebedůvěru.“

A zvládl to – je hrdý na konečný výsledek? „Ano, velmi“, říká po krátkém zamyšlení. Říká to potichu a se zářícíma očima. „Je to moje dobrá škola, říkám. Je to můj nejlepší film.“

rozhovor s Tilem Schweigerem

Co Vás spontánně napadne, když slyšíte výraz „NABOSO“?

Til Schweiger: NABOSO je výraz, který již nemohu vidět odděleně od mého filmu. Je to něco jako můj vysněný projekt, snad i proto, že je s tím spojen také tak dlouhý příběh vzniku. Už v roce 1998 jsem v USA objevil původní scénář, a hned jsem si na něj zajistil práva. Z něj sice postupně zůstala pouze základní myšlenka, ale látka mě už nepustila. Nejdříve jsem chtěl film realizovat v USA a vystupovat pouze jako producent. Čím déle jsem se tím zabýval, o to víc jsem chtěl tento film sám režirovat a hrát hlavní roli.

Jak to pokračovalo?

Til Schweiger: Společně s Janem Preusem jsem si sedl k německému překladu. Několik let jsme na něm znovu a znovu pracovali. Od verze k verzi získával projekt celkem nový tvar. Delší čas to pak vypadalo, jakoby film nemohl být z obchodních důvodů vůbec realizován. Když byly problémy vyřešeny, přemýšlel jsem, kdo by mohl být nejlepším distributorem. Musel jsem stále znovu myslet na skvělou práci, kterou odvedla Buena Vista International u *Klepání na nebeskou bránu*. Spolupráce s nimi na tomto filmu byla nejlepší, jakou jsem kdy s distributorem měl a od té doby už nikdy nezažil. Jsem rád, že to opět klaplo.

Jak byste film Naboso sám popsal?

Til Schweiger: Je to film, který je důležité vidět v kině. Pro mě je to milostný film, který je plný emocí. Je také velmi veselý, bouřlivý a zábavný, to pro mě bylo důležité. Ale hluboko uvnitř, tam je *Naboso* milostným filmem. Je to můj nejdůležitější film od *Klepání na nebeskou bránu*. Nejenom proto, že na něm už tak dlouho pracuji a proto na něm neuvěřitelně visím, nebo protože jsem se na něm ve všech fázích vzniku podílel. *Naboso* dýchá duchem *Klepání na nebeskou bránu*, ale není tak pošetilý. Je to můj nejdospělejší film, který vyjadřuje všechno, o co mi v současné době jde jako filmařovi herci i jako člověku.

Ke gangsterským komediím, kterými jste se proslavil, se obracíte zády...

Til Schweiger: To zcela jistě souvisí s mým osobním procesem zrání. Zestárl jsem a mezitím vidím život očima otce čtyř dětí. To lze samo vyčíst z toho, jak se změnil můj vlastní filmový vkus. Ještě stále uctívám Quentina Tarantina a *Pulp Fiction* považuji za nedosažitelnou metu. Ale některé věci již vidím nerad. například, když ve filmu *Od soumraku do úsvitu* drží pistoli dítěti u hlavy. Něco

takového bych teď ve filmu neudělal. Má žena mi vždy říkala: Musíš točit jiné filmy. *Naboso* je tímto pokusem o jiný film.

A přece jsou paralely ke Klepání na nebeskou bránu evidentní.

Til Schweiger: Oba filmy vycházejí z výborné myšlenky. Je to námět s energickým a zároveň poetickým tónem. Něco takového člověk jen tak nevysype z rukávu. Vyprávím o Nickovi, zcela nezodpovědné a egoistické existenci, která se svým životem nic nedělá a vůbec se nestará o druhé lidi. Nese vinu za to, že jeho vztah k jeho rodině je dost špatný. Během filmu se tento člověk naučí přebírat odpovědnost a také vážit si vlastního života. Poznal totiž Leilu, naprosto zvláštní dívku, která je vlastně jako dítě. Vidím v ní své děti, protože je tak odzbrojující, upřímná a čistá jako andílek.

Markantní je obrovská emocionalita filmu.

Til Schweiger: Za tu dobu film znám nazpaměť. Tak dlouho jsem ho piloval, vyměňoval scény a stříhal, že jej můžu odříkat pozpátku. A přesto: pokaždé mě to vezme. Emocionálně se mě to dotýká. V některých místech se musím smát, v některých mi vyhrknou slzy. Stále znovu.

Věnoval jste film svému otci. Proč?

Til Schweiger: Dal mi rozhodující podnět pro poslední verzi scénáře. Je to akademik a nemá s filmem nic společného. Ale když četl scénář, upozornil mě na něco velmi důležitého. Tímto nápadem bylo zcela vybrat určitý prvek děje, který doposud nehrál velkou roli. Takto se z stalo dostalo na povrch to, co už vězelo uvnitř a co jsem vlastně celou dobu chtěl udělat. Milostný film o lásce, která je tak čistá, že se během celého filmu nemusí ukázat jediný polibek. Pohádka, která se dotýká diváka. Film, na který jsem velice hrdý.

tvůrci a herci

TIL SCHWEIGER (režie, podíl na scénáři, produkce, hlavní role - Nick Keller)

Til Schweiger je jednou z velkých německých filmových hvězd současnosti. Během své kariéry se podílel na čtyřech filmech, které vidělo v německých kinech pokaždé více než 3 milióny návštěvníků: *4% muž v akci* (*Der Bewegte Mann*, r. Sönke Wortmann, 1994), kterým Schweiger prorazil jako herec, *Klepání na nebeskou bránu* (*Knockin' On Heaven's Door*, r. Thomas Jahn, 1997) a v minulém roce (*T*)*Raumschiff Surprise - Periode 1* (r. Michael Herbig, 2004).

Také v USA si Schweiger už udělal jméno. K jeho četným americkým filmům patří: *Král Artuš* (*King Arthur*, r. Antoine Fuqua, 2004) *In Enemy Hands* (*V rukách nepřítele*, r. Tony Giglio, 2004), *Lara Croft - Tomb Raider: Kolébka života* (*Lara Croft Tomb Raider: The Cradle of Life*, r. Jan de Bont, 2003), *Formule!* (*Driven*, r. Renny Harlin, 2001).

Naboso je druhým režijním počinem po filmu *Der Eisbär* (1998). Jako producent se podílel na filmu *Klepání na nebeskou bránu* a chystá také film *Blaze* (r. Reto Salimbeni) a také v něm hraje.

Til Schweiger je ženatý a má čtyři děti. Žije v Hamburgu.

JOHANNA WOKALEK (Leila)

...hraje Leilu, která tajně následuje Nicka z psychiatrie, s pevným odhodláním nadále jej neopustit

Po absolvování renomovaného Max-Reinhardt Institutu ve Vídni debutovala Johanna Wokalek v roce 1996 na divadle v inscenaci *Alma – A Show biz ans Ende*, která s ní byla také zfilmována (r. Paulus Manker, 1999). Hned po studiu následovalo tříleté angažmá u činohry v Bonnu. Odtud vedla její cesta zpět do Vídně, kde má již čtyři roky angažmá v Burgtheatru.

Paralelně zahájila mladá herečka také kariéru u filmu. Byla Ilsou v *Aimée & Jaguar* (r. Max Färberböck, 1999), dramatu s Mariou Schrader a Julianou Köhler. Pro své ztvárnění Lene Thurnerové v tragickém nostalgickém dramatu *Hierankel* (r. Sebastian Steinbichler, 2003), získala v roce 2003 Bavorskou filmovou cenu jako nejlepší herečka v roce 2004 byla nominována na Německou filmovou cenu 2004.